

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2019, č. j. 4 A 99/2016 - 24,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2019, č. j. 4 A 99/2016 - 24, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. MHMP 1602991/2016, sp. zn. S-MHMP 1489384/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20 342 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4 (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2016, č. j. SZ P4/017598/15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným z přestupku proti pořádku ve státní správě podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), neboť „porušil povinnost vyplývající z § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (...), když neodevzdal řidičský průkaz evidenční číslo X do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy, č. j. OD/1501/2015-8, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, č. j. JMK162348/2015, ze dne 21. 12. 2015, v právní moci dne 7. 1. 2016, kterým mu byla uložena mj. sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, tedy ve lhůtě do 14. 1. 2016

včetně, na oddělení evidence řidičů (...) magistrátu hl. m. Prahy.“ Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016, č. j. MHMP 1602991/2016, sp. zn. S-MHMP 1489384/2016, žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl žalobu žalobce směřující proti označenému rozhodnutí žalovaného. K námitkám poukazujícím na vady výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že nenalézá takové vady výrokové části, jež by způsobovaly nezákonnost rozhodnutí. Výrok je jednoznačný, je zřejmé, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil a jak je takový skutek právně kvalifikován. Výroková část přesně charakterizuje počátek přestupkového jednání. Co se týče jeho ukončení, explicitní uvedení data ve výrokové části absentuje, což představuje vadu, avšak tento nedostatek nedosahuje takové intenzity, aby způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podpůrně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 - 19. Správní orgán I. stupně nepochybil ani při svém závěru o nedbalostní formě zavinění. Ve výroku uvedl, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti, přičemž tomu odpovídá i odůvodnění rozhodnutí. Konečně neshledal městský soud důvodnými ani námitky mířící do výměry sankce. Žalobci mohla být uložena pokuta až do výše 30 000 Kč, uložená pokuta ve výši 2 500 Kč je proto v zákonném rozmezí. Správní orgán I. stupně pak uloženou pokutu řádně odůvodnil a žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry prvoinstančního orgánu aproboval. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně nesouhlasil se závěrem městského soudu o zákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, ze kterého dovodil, že z hlediska formálních požadavků na výrok rozhodnutí o přestupku podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích je nezbytné, aby tento výrok obsahoval jednoznačnou identifikaci časového období, v němž trval protiprávní stav, tj. v jakém období stěžovatel udržoval protiprávní stav neodevzdání řidičského průkazu. To se v daném případě nestalo, v důsledku čehož je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zatíženo vadou, pro kterou měl městský soud toto zrušit, a nikoliv žalobu zamítnout. Městský soud se nadto nevypořádal s veškerou argumentací stěžovatele. Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatel výslovně uvedl, že s ohledem na výše uvedené by bylo nadbytečné uplatňovat i další kasační námitky. Pouze ve stručnosti proto namítá, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitky poukazující na nedostatečné odůvodnění výše sankce a formy zavinění. Z uvedených důvodů stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

pokračování

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil se závěrem městského soudu o zákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, dovozoval, že správní orgán I. stupně měl ve výroku specifikovat časové období, v němž trval protiprávní stav, tj. měl specifikovat, v jakém období stěžovatel udržoval protiprávní stav neodevzdání řidičského průkazu.

[8] V rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „Se stěžovatelem se Nejvyšší správní soud ztotožnil v tom, že z hlediska formálních požadavků na výrok rozhodnutí o přestupku podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích je nezbytné, aby tento výrok obsahoval jednoznačnou identifikaci časového období, v němž trval protiprávní stav, tj. v jakém období stěžovatel udržoval protiprávní stav neodevzdání řidičského průkazu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2015 č. j. 9 As 33/2015-19 k tomu uvedl, že u trvajících deliktů je v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páčání (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 419 - 420). Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepochybně vyplývá, že jakému okamžiku stěžovatel svým opomenutím s odevzdáním řidičského průkazu vyvolal protiprávní stav a tím začal páchat přestupek kladený mu za vinu. Je-li totiž kladeno stěžovateli za vinu to, že neodevzdal řidičské oprávnění posledním dnem lhůty (26. 1. 2015), je logické, že ode dne 27. 1. 2015 začal páchat přestupek proti pořádku ve veřejné správě spočívající v trvajícím porušení povinnosti odevzdat řidičského oprávnění. Za počátek protiprávního stavu je tedy nezbytné považovat den, který následoval po dni, v němž skončila stěžovateli lhůta k odevzdání řidičského oprávnění. Z výroku rozhodnutí však naopak výslovně nepochybně vyplývá, že a případně kdy bylo páčání přestupku ukončeno a především, kdy má být konec období, za které byl stěžovatel postižen. Doba páčání přestupku ve výroku tedy vymezena jednoznačně nebyla a rozhodnutí je proto stíženo vadou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 - 101 uvedl, že v průběhu trvání deliktu (tj. v posuzované věci dříve, než byl protiprávní stav ukončen odevzdáním řidičského průkazu) je mezníkem v přestupkovém řízení zabíjavaném z úřední povinnosti, který odděluje jeden trvajících delikt od dalšího takového, ten den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovateli byl dne 30. 3. 2015 doručen příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 26. 3. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/6 (dále jen „příkaz“), kterým byl uznán vinným za přestupek a současně mu - jakožto prvním úkonem žalovaného ve správním řízení - bylo takto oznámeno zahájení přestupkového řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 - 48 z něhož vyplývá, že „okamžik doručení příkazu a okamžik zahájení řízení splývají v jeden“). Dnem 30. 3. 2015 byl tedy jeden delikt stěžovatele ukončen a žalovaný za něj po provedeném řízení byl oprávněn uložit sankci. Protože po tomto okamžiku protiprávní stav stěžovatel i nadále udržoval a deliktní jednání proto trvalo i nadále, jednalo se z hlediska totožnosti skutku o skutek nový, trvajících až do okamžiku odevzdání řidičského průkazu či do okamžiku oznámení zahájení nového přestupkového řízení. Za tento nový skutek - počínající dnem 31. 3. 2015 a končící odevzdáním řidičského průkazu dne 29. 6. 2015 - následně mohl žalovaný uložit soubornou sankci i za dřívější delikt, reflektující to, že se stěžovatel dopustil dalšího deliktního jednání předtím, než byl shledán vinným za předchozí delikt. Ze žalovaného rozhodnutí však vůbec nepochybně vyplývá, že by žalovaný tyto skutečnosti vůbec rozlišil a hodnotil. Žalovaný naopak (...) hodnotil i to, že stěžovatel neodevzdal řidičský průkaz ani poté, co byl o této povinnosti uvědoměn příkazem (tj. 30. 3. 2015), dále též poté, co byl předvolán k ústnímu jednání na den 28. 5. 2015, ani po vydání rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/42 a ani po odvolání ze dne 22. 6. 2015. Žalovaný v odůvodnění zdůraznil, že stěžovatel řidičský průkaz odevzdal až dne 29. 6. 2015. Žalovaný tedy nepochybně hodnotil jednání stěžovatele v celém rozmezí období od 27. 1. 2015 do 29. 6. 2015, tj. i jednání v období následujícím po zahájení řízení dne 30. 3. 2015. Hodnocené

jednání v období 31. 3. 2015 - 29. 6. 2015 se však vztahuje již k jinému skutku, než pro které bylo řízení o přestupku zahájeno dne 30. 3. 2015 (pro období 27. 1. 2015 - 30. 3. 2015, které logicky mělo být předmětem ústního jednání dne 28. 5. 2015). Nejvyšší správní soud proto shledal, že žalovaný napadeným rozhodnutím nepochybně zamýšlel sankcionovat celé období páčání přestupku, tím však nedodržel jednotu a totožnost skutku, pro které bylo řízení o přestupku dne 30. 3. 2015 zahájeno. Nejvyšší správní soud v uvedených okolnostech shledal podstatné vady, které měly vliv na zákonnost správního řízení. Již jen pro tuto vadu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než zrušit nejen rozsudek krajského soudu ale v návaznosti na zjištěné vady taktéž žalované rozhodnutí.“ (důrazy přidány).

[9] Ze správního spisu v nyní posuzované věci vyplývá, že dne 7. 1. 2016 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 12. 2015, č. j. JMK162348/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 4. 5. 2015, č. j. OD/1501/2015-8, kterým byl stěžovateli uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu devíti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[10] Správní orgán I. stupně vydal dne 12. 2. 2016 pod č. j. SZ P4/017598/16 příkaz, jímž stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), neodevzdal řidičský průkaz ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 4. 5. 2015, č. j. OD/1501/2015-8, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 12. 2015, č. j. JMK162348/2015. Uvedený příkaz byl stěžovateli doručen dne 29. 2. 2016.

[11] Proti příkazu podal stěžovatel odpor. Správní orgán I. stupně stěžovateli oznámil pokračování v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání. Dne 1. 7. 2016 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. SZ P4/017598/15, kterým shledal stěžovatele vinným z přestupku proti pořádku ve státní správě podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť porušil povinnost vyplývající z § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, a to tím, že „neodevzdal řidičský průkaz evidenční číslo X do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy, č. j. OD/1501/2015-8, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, č. j. JMK162348/2015, ze dne 21. 12. 2015, v právní moci dne 7. 1. 2016, kterým mu byla uložena mj. sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, tedy ve lhůtě do 14. 1. 2016 včetně (...).“ Ve výrokové části správní orgán I. stupně neuvedl, do kdy mělo protiprávní jednání trvat. Pouze v odůvodnění uvedl, že protiprávní stav stěžovatel udržoval i „ke dni 2. 2. 2016“.

[12] Uvedené rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním. Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016, č. j. MHMP 1602991/2016, sp. zn. S-MHMP 1489384/2016, žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Nad rámec uvedl, že správní orgán I. stupně opominul ve výroku rozhodnutí uvést dobu protiprávního jednání, za kterou sankci uložil. Z předložené spisové dokumentace však jednoznačně vyplývá, že „předmětem uložené sankce je období od 15. 1. 2016 do 29. 2. 2016, kdy je příkaz považován za doručený tzv. náhradním doručením. Nicméně (...) toto pomínutí správního orgánu I. stupně, když dle předložené spisové dokumentace lze přesné období, za které je sankce ukládána, vymezit, nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.“

[13] Z uvedeného vyplývá, že i v nyní projednávané věci (podobně jako ve věci projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 278/2016, která má téměř identický skutkový základ a velmi podobný právní základ) nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena identifikace

pokračování

časového období, v němž trval protiprávní stav. Ve výroku je uvedeno, k jakému okamžiku stěžovatel vyvolal protiprávní stav a tím začal páchat přestupek kladený mu za vinu. Z výroku rozhodnutí však neplyne, zda a případně kdy bylo páčání přestupku ukončeno a především, kdy má být konec období, za které byl stěžovatel postižen. Doba páčání přestupku ve výroku tedy vymezena jednoznačně nebyla a rozhodnutí je proto stiženo vadou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39).

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 - 101, jakož i ve shora citovaném rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, uvedl, že v průběhu trvání deliktu je mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z úřední povinnosti, který odděluje jeden trvajících delikt od dalšího takového, ten den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci.

[15] V dané věci byl příkaz ze dne 12. 2. 2016, č. j. SZ P4/017598/16, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, doručen stěžovateli v pondělí dne 29. 2. 2016. Tímto dnem mu - jakožto prvním úkonem ve správním řízení - bylo oznámeno zahájení přestupkového řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 - 48, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39).

[16] Dnem 29. 2. 2016 byl tedy jeden delikt stěžovatele ukončen a správní orgán za něj byl oprávněn uložit sankci. Protože po tomto okamžiku protiprávní stav stěžovatel i nadále udržoval, jednalo se z hlediska totožnosti skutku o skutek nový, trvajících až do okamžiku odevzdání řídicího průkazu či do okamžiku oznámení zahájení nového přestupkového řízení. Za tento nový skutek - počínající dnem 1. 3. 2016 - následně mohl správní orgán uložit souhrnnou sankci i za dřívější delikt, reflektující to, že se stěžovatel dopustil dalšího deliktního jednání předtím, než byl shledán vinným za předchozí delikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39).

[17] Ze žalovaného rozhodnutí však nevyplývá, že by žalovaný tyto skutečnosti rozlišil, resp. reflektoval. Žalovaný nezměnil (nedoplnil) výrok prvostupňového rozhodnutí, a to i přesto, že sám zjistil, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje řádnou identifikaci doby protiprávního jednání. Žalovaný pouze v odůvodnění uvedl, že: „*správní orgán opominul ve výroku rozhodnutí uvést dobu protiprávního jednání, za kterou sankci uložil. Z předložené spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že předmětem uložené sankce je období od 15. 1. 2016 do 29. 2. 2016, kdy je příkaz považován za doručený tzv. náhradním doručením. Nicméně odvolací orgán závěrem konstatuje, že toto pominutí správnímu orgánu I. stupně, když dle předložené spisové dokumentace lze přesné období, za které je sankce ukládána, vymežit, nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Nadto v další části odůvodnění žalovaný uvedl, že stěžovatel povinnost uloženou mu zákonem nesplnil ani poté, co se mu do „*dispozice dostal příkaz správnímu orgánu I. stupně, přičemž protiprávní stav udržuje ke dni vydání odvolacího rozhodnutí, tj. ke dni 13. 9. 2016.*“ Žalovaný tedy postupoval podobně jako odvolací orgán ve věci posuzované před kasačním soudem pod sp. zn. 3 As 278/2016. Hodnotil i to, že stěžovatel neodevzdal řídicí průkaz ani poté, co byl o této povinnosti uvědomen příkazem, přičemž akcentoval i navazující dobu protiprávního jednání. Nadto v odůvodnění uvedl (oproti správnímu orgánu I. stupně) zcela jiné datum, do kdy měl protiprávní stav trvat, přičemž ani toto řádně neodůvodnil (správní orgán I. stupně uvedl, že protiprávní stav měl trvat do 2. 2. 2016, žalovaný pak uvádí, že předmětem uložené sankce bylo období do 29. 2. 2016 a následně pak bez dalšího uvádí, že protiprávní stav trval až do 13. 9. 2016 a nikterak se nevyjadřuje k datu zmiňovanému správním orgánem I. stupně - 2. 2. 2016). Z uvedeného navíc vyplývá, že žalovaný jednoznačně hodnotil jednání stěžovatele v celém rozmezí období, tj. i jednání v období následujícím po zahájení řízení až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

[18] Podobně jako ve věci sp. zn. 3 As 278/2016 se však hodnocené jednání v období od 1. 3. 2016 do 13. 9. 2016 vztahuje již k jinému skutku, než pro které bylo řízení o přestupku zahájeno. V souladu s rozsudkem ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, proto nelze než uzavřít, že žalovaný nedodržel jednotu a totožnost skutku, pro které bylo řízení o přestupku zahájeno, v důsledku čehož nemůže jeho rozhodnutí (jakož i rozsudek městského soudu) obstát. Podrobněji odkazuje nyní rozhodující senát na obdobně vyznívající rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, od kterého nebylo lze se pro skutkovou a právní podobnost odchýlit. Pokud pak městský soud poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 - 19, je třeba uvést, že tímto byla zamítnuta kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, jímž bylo změněno prvostupňové rozhodnutí v podobné věci. Na rozdíl od nyní posuzované věci však Magistrát města Ostravy v odvolacím řízení změnil prvostupňové rozhodnutí v tom smyslu, že doplnil výrokovou část o vymezení časového období, po které trval protiprávní stav neodevzdání řidičského průkazu. V nyní posuzované věci však takto žalovaný nepostupoval, nadto se v odůvodnění prvostupňového i odvolacího rozhodnutí uvádí bez náležitého odůvodnění odlišná doba trvání sankcionovaného jednání (viz výše).

[19] S ohledem na výše uvedené není třeba vypořádávat další kasační námítky brojící proti rozsudku městského soudu. Tento nemohl bez dalšího obstát. Z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že si lze zcela jistě představit ještě podrobnější odůvodnění výše sankce, jakož i formy zavinění ve správních rozhodnutích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30). Z důvodu, že rozhodnutí žalovaného je rušeno a věc je vrácena žalovanému k dalšímu řízení, nic nebrání tomu, aby žalovaný při splnění dalších zákonných podmínek tyto nedostatky napravil (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudky téhož soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98).

VI.

[20] Z uvedených důvodů proto nezbylo než rozsudek městského soudu zrušit (výrok I). Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (viz výše), zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II). V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s výše uvedenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tj. při zohlednění výše uvedených právních závěrů a při zachování všech procesních práv stěžovatele znovu rozhodne o podaném odvolání.

[21] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem.

[22] Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalovanému, který naopak ve věci úspěch neměl.

[23] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč

pokračování

(2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1 428 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč.

[24] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9 114 Kč.

[25] Celková částka tedy činí 20 342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu